

BOSNA I HERCEGOVINA  
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA  
BOSNE I HERCEGOVINE  
Broj: 96 o P 128229 22 Gžr  
Brčko, 08. juli 2022. godine

## U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Vuka Lučića, kao predsjednika vijeća, Šejle Drpljanin i Roberta Jovića, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Š.H. iz B., Š. bb, zastupana po punomoćniku Ameru Ramiću, advokatu iz B., protiv tuženog „Belamionix“ d.o.o. B., zastupan po punomoćniku Dževadu Suljiću, advokatu iz G., radi naknade štete, v.sp. 11.613,90 KM, odlučujući po žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 128229 20 P od 25. juna 2021. godine, nakon održane rasprave pred ovim sudom dana 08. jula 2022. godine, donio je

### P R E S U D U

Žalba tuženog „Belamionix“ d.o.o. B. se odbija kao neosnovana i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 128229 20 P od 25. juna 2021. godine POTVRĐUJE.

Obavezuje se tuženi „Belamionix“ d.o.o. B. da tužiteljici S.H. nadoknadi troškove drugostepenog parničnog postupka nastale povodom izjavljene žalbe u iznosu od 1.779,50 KM u roku od 30 dana od dana prijema ove presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

### Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 128229 20 P od 25. juna 2021. godine, odlučeno je na sljedeći način:

„I. Obavezuje se tuženi „Belamionix“ d.o.o. B. da tužiteljici S.H. iz B., na ime naknade nematerijalne štete isplati iznos od 11.330,00 KM i to:

- za pretrpljene fizičke bolove iznos od 2.270,00 KM,
- za pretrpljeni strah iznos od 1.560,00 KM, te
- za pretrpljene duševne bolove zbog umanjena životne aktivnosti iznos od 7.500,00 KM,

sa zakonskom zateznom kamatom počev od 25.06.2021. godine, kao dana donošenja presude, pa do konačne isplate, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

I. Obavezuje se tuženi „Belamionix“ d.o.o. B. da tužiteljici S.H. iz B., na ime naknade materijalne štete za troškove liječenja isplati iznos od 283,90 KM, sa zakonskom zateznom kamatom i to:

- na iznos od 125,90 KM počev od 14.06.2019. godine, kao dana dospelosti, do konačne isplate,
- na iznos od 30,60 KM počev od 14.06.2019. godine, kao dana dospelosti, do konačne isplate,
- na iznos od 26,00 KM počev od 01.08.2019. godine, kao dana dospelosti, do konačne isplate,
- na iznos od 10,40 KM počev od 14.08.2019. godine, kao dana dospelosti, do konačne isplate,
- na iznos od 26,00 KM počev od 04.09.2019. godine, kao dana dospelosti, do konačne isplate,
- na iznos od 26,00 KM počev od 24.09.2019. godine, kao dana dospelosti, do konačne isplate,
- na iznos od 13,00 KM počev od 08.10.2019. godine, kao dana dospelosti, do konačne isplate, te
- na iznos od 26,00 KM počev od 31.10.2019. godine, kao dana dospelosti, do konačne isplate,

u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Preostali dio tužbenog zahtjeva tužiteljice S.H. iz B., koji se odnosi na početak toka zakonske zatezne kamate za troškove liječenja preko dosuđenog, se odbija.

II. Obavezuje se tuženi „Belamionix“ d.o.o. B. da tužiteljici S.H. iz B., naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 4.606,87 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 25.06.2021. godine, kao dana donošenja presude, pa do konačne isplate, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.“

Nezadovoljan prvostepenom presudom tuženi je podnio žalbu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da drugostepeni sud žalbu uvaži, preinači prvostepenu presudu i odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan u cjelosti ili ukine prvostepenu presudu, te predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Tužiteljica je u svom odgovoru na žalbu istakla da su navodi tuženog paušalni i neosnovani, te iznijela razloge svoje tvrdnje, zbog čega je predložila da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu tuženog odbije kao neosnovanu i obaveže na naknadu advokatske nagrade za sačinjavanje odgovora na žalbu.

Razmatrajući žalbu tuženog odnosno ispitujući prvostepenu presudu po podnešenoj žalbi i postupak koji je prethodio njenom donošenju u smislu odredbe člana 341. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ brojevi 28/18 i 6/21 – u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), vijeće ovog suda je na sjednici održanoj dana 28. marta 2022. godine odlučilo da otvori raspravu u ovoj pravnoj stvari saglasno odredbi člana 337. Zakona o parničnom postupku obzirom da je ocijenilo da

je radi pravilnog utvrđenja činjeničnog stanja i otklanjanja povreda odredaba parničnog postupka u prvostepenom postupku, potrebno pred ovim sudom održati raspravu i ponovno izvesti već izvedene dokaze i to saslušanje tužiteljice S.H. kao parnične stranke, te svjedoka A.M., N.K., N.T., B.S. i A.B.

Na raspravi održanoj dana 16. maja 2022. godine i 08. jula 2022. godine, a na koju su pristupili tužiteljica i njen punomoćnik, te punomoćnik tuženog, ovaj sud je ponovno izveo dokaze saslušanjem tužiteljice S.H. kao parnične stranke, te svjedoka A.M., N.K., N.T., B.S. i A.B., prihvatio ostale dokaze koji su izvedeni pred prvostepenim sudom, pa je nakon održane rasprave nakon ocjene svih dokaza u skladu sa odredbom članova 8. i 246. stav (2) Zakona o parničnom postupku našao da žalba tuženog nije osnovana zbog čega je donio odluku kao u izreci ove presude.

Naime, zahtjev tužiteljice u ovom postupku jeste naknada štete u iznosu od 11.613,90 KM, a koja je nastala usljed povrede na radu tužiteljice S.H. koja je nastala njenim padom za vrijeme radnog vremena kod poslodavca „Belamionix“ d.o.o. B..

Kako među strankama nije sporno da je tužiteljica kao radnica tuženog, nakon što je završila svoju radnu smjenu na mjestu kasirke, na dan 05. juni 2019. godine pala unutar tržnog objekta „Belamionix“ d.o.o. što je radni prostor tužiteljice, da je tom prilikom zadobila tjelesnu povredu, to će se ovaj sud dalje baviti relevantnim i odlučnim činjenicama od kojih zavisi osnovanost tužbenog zahtjeva.

Ono što je nesporno utvrđeno tokom rasprave održane pred ovim sudom jeste da se prostor, fizički odvojen od marketa tržnog objekta (hodnik, stepenice, kancelarija, soba za radnice i toalet) čisti odvojeno od ostalog prostora marketa i da taj prostor čiste uposlenice/radnice marketa, a ne čistačica odnosno osoba u radnom odnosu zadužena za te poslove, te da te poslove čišćenja obavljaju sukladno svom internom dogovoru. Nakon obavljanja tih poslova, radnice se moraju vratiti ponovno u market radi nastavka obavljanja poslova svog radnog mjesta, a što su saglasno u svom kazivanju pred prvostepenim sudom navele N.T. (koja je jedina od saslušanih svjedoka provodila postupak čišćenja), zatim A.M., N.K., B.S. (kojima su te činjenice uopšteno poznate), te A.B. (inače šef poslovnice K. kom je također ta činjenica uopšteno poznata). Kako se pravilno žalbom tuženog ukazivalo na nepravilnu utvrđenost ovih činjenica pred prvostepenim sudom u pogledu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, ova povreda je, nakon održane rasprave pred ovim sudom, sada otklonjena.

Saslušane svjedokinje koje su radile u drugoj smjeni, tokom prvostepenog i drugostepenog postupka nisu saglasne u pogledu činjenice koja se odnosi na vrijeme početka čišćenja spornog prostora, pa tako tužiteljica navodi vrijeme 20,10, ili 20,15 sati, A.M. vrijeme oko 20,00, ili oko 20,10 sati, što je u suštini saglasno kazivanje sa kazivanjem tužiteljice. Svjedokinje N.K. (vođa druge smjene) i B.S. (radi kao uposlenica na odjelu delikatese) po uopštenom znanju navode da se taj prostor ide čistiti oko 19,00 sati, svjedokinja N.T. koja inače čisti taj prostor i čistila ga je sporno veće navodi da je krenula u 19,00 sati, a završila u 19,30 sati, dok A.B. navodi da je to period od 19,00 do 19,30 jer se radnice moraju vratiti u market, a koje izjave su opet sa druge strane uzajamno saglasne. Po ocjeni ovog suda, vremenski period početka i završetka čišćenja, onako kako su naveli svi saslušani svjedoci, odgovarajući je period u kom se sporni prostor nije mogao adekvatno isušiti, a o čemu će više riječi biti u nastavku obrazloženja ove presude.

Vrijeme kada kasirke odlaze sa radnog mjesta i odnose pazar u kancelariju na spratu i to na način da jedna od njih ide gore po kovertu, a zatim uvijek idu radnice sa kase redosljedom, sa razmacima od po pet minuta, je period od 21,05 do 21,10 sati, kada je, u konkretnom slučaju, otišla tužiteljica S.H., kako je navela u svom svjedočenju, a koje činjenice su suštinski potvrdile i svjedokinje N.K. kao šefica druge smjene pod čijim nadzorom se zaključuje pazar u drugoj smjeni rada, kao i svjedok A.B. koji je naveo da sve moraju završiti do 21,30 sati.

Ključno i najznačajnije pitanje jeste da li je pod (dio hodnika) koji vodi na stepenice i ka kancelarijama bio mokar. Saglasno kazivanju S.H. (tužiteljica koja je pala) i A.M. (koja je jedina neposredni očevidac ovog događaja) jeste da je pod bio mokar na dijelu hodnika koji je ograđen fizički pregradnim zidom od ostalog prostora marketa, a što su obje svjedokinje zapazile. Ovaj sud navedene iskaze cijeni vjerodostojnim prije svega zbog njihove uzajamne komplementarnosti, zatim činjenice da su njihovi iskazi u bitnim dijelovima saglasni sa materijalnim dokazima i to prijavom nesreće na poslu (rubrika II redni broj 6. vrijeme nezgode 21,05 sati) i medicinskom dokumentacijom za tužiteljicu S.H. u pogledu povrede (fraktura lijevog lakta). Saglasnost izjava tužiteljice i svjedokinje A.M. se ogleda prije svega u iskazivanju činjenice da se tužiteljica oskliznula, a što je navedeno i u nalazu dr Darka Lazića od 05. juna 2019. godine „ (...) oskliznula se na pločice i pala (...)“ i da je pala unazad, pri čemu je pala na leđa i ruku koja joj je i povrijeđena u ovom događaju. Iskazano viđenje događaja činjenično ukazuje na jedan logičan i objektivan slijed događaja nakon oskliznuća osobe, pri čemu je jedini ispravan zaključak da je usljed oskliznuća prirodno očekivati pad na leđa i jednu ili obje strane ruku, pri čemu je neizbježna upravo povreda lakta (koja se u konkretnom i desila u vidu frakture), kada je i došlo do ispadanja, iz ruku tužiteljice, kase i sveske sa kovertom, a što je potvrdila da je zatekla rasuto i svjedokinja N.K.. Nadalje, iskazi tužiteljice i A.M. su saglasni i u činjenici da je A.M. osoba koja je prva prišla tužiteljici i pomogla joj da se podigne, a što je logičan slijed s obzirom da se ona nalazila na stepenicama, par koraka udaljenosti od nje, a nakon čega su došle druge kolegice, kako svjedokinje i u prvostepenom i u drugostepenom postupku navode, a to su E. (koja je također jedna od uposlenica na kasi), šefica N.K., pri čemu obje opisuju isti slijed dolaska tih osoba. U ovom dijelu, za ovaj sud, neprihvatljiv je iskaz svjedokinje N.K. da je ona prva došla do tužiteljice, prije svega s obzirom na prostornu udaljenost na kojoj je bila od mjesta događaja. Nije sporno da je ova svjedokinja čula pad i zvuk rasutog novca, ali prema mišljenju ovog suda, ova svjedokinja nije mogla doći prva na mjesto događaja u odnosu na A.M. koja se nalazila par koraka udaljenosti. Iskazi svjedokinje A.M. i tužiteljice S.H. su saglasni i u pogledu zatečenih tragova nakon pada (bio je vidljiv trag patike od oskliznuća), a koji trag opštenotorno, nastaje i ostaje usljed oskliznuća na površini na kojoj je rasuta tečnost, u konkretnom voda. Također, obje svjedokinje su navele i jasno opisale da je koverta koja je ispala bila vlažna, mokra i da su to vidjele obje. Upravo s obzirom na konzistentnost u kazivanju, dosljednost, zapažene pojedinosti, individualno opisivanje zapaženog stanja koje je logično i uvjerljivo, iako je tužiteljica zainteresovana za ishod postupka (na koncu, zbog uvjerenja da joj određeno pravo pripada i podnijela je tužbu nadležnom sudu), ovaj sud iste iskaze cijeni objektivnim, racionalnim, logičnim i uvjerljivim naročito s obzirom na iskazanu spremnost tužiteljice da na upit punomoćnika tuženog i pokaže na raspravi pred drugostepenim sudom, kako je pala i položaj u kom se nalazila.

Za ovaj sud nije prihvatljiv dio iskaza N.K. u pogledu položaja tijela u kom je zatekla tužiteljicu (na koljenima sa naslonjenim laktovima) jer je takav položaj nužno

morao ostaviti kao posljedicu pada, povredu koljena nogu tužiteljice, te eventualno zglobova ruku pri dočeku na ruke, a koje povrede kod tužiteljice nisu utvrđene medicinskim nalazima koji su dio spisa ovog predmeta.

Tuženi je nastojao pobiti navode tužiteljice da je pod bio mokar suprotnom tvrdnjom izvođeci dokaz da se podne pločice čiste mokrim i suhim džogerom o čemu su svjedočenja iznijeli svjedoci N.T., N.K., B.S. i A.B.. Ovaj sud, iskaze ovih svjedoka u tom dijelu nije cijenio objektivnim iz sljedećih razloga. Drugostepeni sud je stekao dojam lične zainteresiranosti svjedokinje N.T., koja je čistila sporni prostor, prije svega iz razloga što, u slučaju utvrđivanja nedostatka njene pažnje prilikom čišćenja podnih pločica, kod činjenice da su podne pločice ostale mokre, te su time stvorene pretpostavke opasnosti od pada prilikom hodanja po istima, a posljedično čemu je, na kraju i došlo do oskliznuća i pada tužiteljice, ista je nastojala da prikaže spornu situaciju na način kako sama ne bi snosila odgovornost. Iako je njen iskaz u pogledu načina čišćenja poda (mokri i suhi džoger) saglasan sa kazivanjem N.K., B.S. i A.B., ovaj sud ukazuje da svjedokinja B.S., koja inače radi na odjelu delikatesa, nikada nije lično provodila postupak čišćenja, nije vidjela neposredno uposlenice kako čiste taj prostor, nego je jedina njena spoznaja da se krpe koje se koriste za čišćenje, ostave na žice ili radijator da se osuše, pa i dalje, ova svjedokinja, niti sporne večeri nije imala nikakve spoznaje o padu tužiteljice, što je saznala tek sutradan kada je došla na posao. Svjedok A.B., kao šef poslovnice K., je svoj rad završavao u prvoj smjeni, nije nikada radio u drugoj smjeni, nikada nije niti imao priliku da vidi postupak čišćenja spornog prostora i sve što je iznio pred prvostepenim i drugostepenim sudom je rezultat njegovih posrednih spoznaja ili njegovih ličnih pretpostavki i zaključaka.

Svjedokinja N.K., koja je imala priliku vidjeti sam postupak čišćenja, prilikom svjedočenja pred ovim sudom, opisala je da se prostor prvo očisti mokrim džogerom, poslije se posuši suhim, „(...) džogeri su obični, ručno se cijede“. Prilikom opisa džogera navela je da je „džoger plavi, skida se i ima kao spužvu“, a što ukazuje na nejasnoće u tom kazivanju, s obzirom na prethodno iskazanu tvrdnju da se „ručno cijedi“, što upućuje na zaključak da su korištene krpe za džogere, a potom prilikom opisa takvog alata, navodi da „ima spužva“, što opet ukazuje na korištenje džogera koji ima spužvasti nastavak koji se mehanički, povlačenjem ručice, cijedi, a što kod ovog suda izaziva konfuziju. S obzirom na ovakve nedosljednosti, uz činjenice da je jedino svjedokinja N.K. (uz svjedokinju A.M.) vidjela postupak čišćenja, a kod toga da B.S. i E.B. nisu taj postupak vidjeli neposredno, nego su zaključke iznijeli shodno posrednim spoznajama ili opštem saznanju, to su razlozi zbog kojih ovaj sud iskaze svjedokinja N.T. i N.K. u ovom dijelu nije cijenio objektivnim, individualnim izrečenim i konzistentnim, niti dovoljno uvjerljivim.

Pored svjedokinje N.K., i svjedokinja A.M. je izjavila kako je imala priliku vidjeti postupak čišćenja poda, objasnivši da je znala napustiti svoje radno mjesto, kasu i otići do kancelarija na spratu kada je bila pauza ili u slučaju potrebe, kada je vidjela jednu od uposlenica da pod čisti uvijek samo jednim džogerom, a što je za ovaj sud, logično i racionalno obrazloženje prilike u kojoj je mogla vidjeti postupak čišćenja iz razloga navedenih za napuštanje radnog mjesta (kase), a što je tuženi bezuspješno pokušao osporiti dovodeći u pitanje kako je mogla uopšte napustiti svoje radno mjesto, pa tako i vidjeti sam postupak čišćenja. Nerealno je očekivati od radnice na kasi tržnog centra da cijelo radno vrijeme od osam sati provede za kasom ne napuštajući je, prije svega iz razloga potrebe obavljanja osnovnih fizioloških potreba, a koji prostor kupatila za radnice se nalazi na spratu objekta (gdje je i

smješten hodnik na kom se desio pad tužiteljice), a i drugih radnih potreba tokom radnog dana.

Značajno je napomenuti i ukazati na kazivanje svih saslušanih svjedoka u pogledu poduzimanja radnji prevencije i zaštite na radu postavljanjem znaka upozorenja unutar radnog prostora tržnog centra (upozorenje na mokat i sklizak pod), za koje su svjedokinje A.M., N.T. i tužiteljica navele da taj znak ranije, prije ovog događaja, nije bio, niti se postavljao nakon čišćenja poda, dok je samo svjedokinja N.K. oprečno njihovom kazivanju, jasno navela da misli da je znak i ranije bio, a poslije, na ponovljen upit, da nije sigurna, a što je sve kod ovog suda izazvalo sumnju u objektivnost njenog kazivanja. Znak upozorenja na povećanu opasnost usljed skliskog poda postavljen je i koristi se tek nakon pada tužiteljice, a u čemu su u cjelosti saglasne i tužiteljica i sve druge saslušane svjedokinje.

Na ovom mjestu, ovaj sud nalazi za uputnim podsjetiti da se vjerodostojnost izjava svjedoka, njihova pouzdanost, stepen istinitosti, cijeni s obzirom na njihovu dosljednost u kazivanju, konkretnost u opisivanju činjenica, individualnost u iznošenju istih, njihovu konzistentnost, uzajamnu komplementarnost sa drugim izvedenim dokazima, usklađenost sa utvrđenim činjenicama, a zatim i ličnim svojstvima, osobinama, motivima i procesnom položaju svjedoka. Upravo rukovodeći se naprijed navedenim kriterijima ocjene vjerodostojnosti saslušanih svjedoka u ovom postupku, ovaj sud je našao da dijelom izjave svjedoka N.K., B.S., N.T. i A.B. nisu vjerodostojne, a iz razloga naprijed navedenih u pogledu ocjene iskaza relevantnih činjenica, koji razlozi su u ovoj presudi detaljno obrazloženi, pri čemu iskaze tih svjedoka, u dijelovima kako je opisano, nalazi nelogičnim, neracionalnim, neuvjerljivim te suprotnim materijalnim dokazima i to medicinskom dokumentacijom za tužiteljicu.

Na ovaj način, drugostepeni sud je otvaranjem rasprave, saslušanjem svjedoka i tužiteljice u svojstvu parnične stranke, potpuno utvrdio činjenično stanje na čiju nepravilnost je ranije tuženi pravilno ukazao žalbom, a potom i obrazloženjem razloga o vjerodostojnosti kazivanja saslušanih svjedoka, otklonio povrede odredbi parničnog postupka na koje je žalbom ukazano.

Prije no što ovaj sud pristupi ispitivanju prvostepene presude u pogledu žalbenog navoda tuženog u vezi pogrešne primjene materijalnog prava iz člana 331. Zakona o parničnom postupku, nužnim cijenimo ukazati da je poslodavac odgovoran za organizaciju i obezbjeđenje uvjeta za siguran i nesmetan rad radnika. Zakonom o sigurnosti i zaštiti zdravlja radnika na radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“ broj 22/13 i 07/21 – u daljem tekstu Zakon o zaštiti na radu) uređena su prava, obaveze i odgovornosti poslodavaca i radnika u vezi sa provođenjem i poboljšavanjem sigurnosti i zaštite zdravlja radnika na radu, kao i opšta načela prevencije, sistem pravila sigurnosti, čijom primjenom se sprječava nastanak povreda na radu. Sukladno odredbi člana 4. stav (1) Zakona o zaštiti na radu, pravo na sigurnost i zaštitu zdravlja u smislu skupa organizovanih mjera i aktivnosti usmjerenih ka stvaranju uvjeta koji obezbjeđuju sigurnost na radu, sprječavanje i otklanjanje opasnosti i štetnosti koje mogu prouzrokovati povrede na radu, zaštitu zdravlja i radne sposobnosti radnika, radnici uživaju i ta prava su im dužni obezbijediti poslodavci, bilo da su fizička, bilo pravna lica. Nadalje, članom 8. ovog Zakona propisano je da je poslodavac dužan obezbijediti radniku rad na radnom mjestu i u radnoj sredini u kojima su provedene mjere sigurnosti i zaštite, poslodavac

je odgovoran za neprimjenjivanje tih mjera, pri čemu je dužan obezbijediti da radna sredina, oprema za rad i oprema za ličnu sigurnost budu obezbijeđeni tako da ne ugrožavaju sigurnost radnika i drugih lica. Sukladno obavezama propisanim članom 20. istog zakona, poslodavac je dužan upozoriti svako lice koje se po bilo kom osnovu nađe u radnoj sredini, na opasna mjesta i dužan je vidno obilježiti i istaknuti te oznake. U konkretnom, sve saslušane svjedokinje su potvrdile da su od opreme za rad zadužile samo kecelje, ne i radnu obuću koja bi bila prikladna za višesatni rad i sa takvim svojstvima i kvalitetom da spriječi eventualne povrede na radu, dok je sa druge strane, izostalo postavljanje znaka upozorenja na mokat pod, što predstavlja opasnost od nastanka štete i ukazuje na potrebu povećane pažnje prilikom kretanja. Uvidom u prijavu nesreće na radu koju je poslodavac podnio 10. juna 2019. godine vidljivo je da nisu ispunjene rubrike koje se tiču opisa nesreće, da li je naređeno korištenje ličnih zaštitnih sredstava, da li su ista sredstva korištena, te da li su primijenjene opšte i posebne mjere zaštite na radu, pa s obzirom na propust upisa, zaključak ovog suda je da takve mjere i nisu poduzete, a što je opet saglasno kazivanju svih saslušanih svjedoka.

U pogledu žalbenog navoda pogrešne primjene materijalnog prava, a za koji ovaj sud cijeni da se odnosi na odgovornost za štetu od opasne stvari propisane odredbama članova od 173. do 177. Zakona o obligacionim odnosima SFRJ („Službeni list SFRJ“ brojevi 29/78, 39/85 i 57/89 – u daljem tekstu Zakon o obligacionim odnosima), s obzirom da se tuženi nije pozvao na odredbe materijalnog prava, apelaciono vijeće cijeni neosnovanim. Naime, prigovor tuženog da mokat pod sam po sebi nije opasna stvar, jeste pravilan, međutim mokat pod može da bude opasna stvar i jeste to bio u konkretnom slučaju, a što je pravilno ocijenio prvostepeni sud. Podsjećamo da se opasnom stvari smatraju one koje, bilo po svojoj namjeni, bilo po svojim osobinama, bilo svom položaju, mjestu, načinu upotrebe ili bilo koji drugi način, čine povećanu opasnost štete za okolinu zbog čega ih se mora nadgledati i upotrebljavati sa povećanom pažnjom. Pločice koje čine pod tržnog centra Belamionix u određenoj situaciji, kao što je ova, zbog činjenice da su bile mokre, zbog prostorne smještenosti, uskog prostora, nedovoljne cirkulacije zraka potrebne za blagovremeno isušivanje, jesu opasna stvar. Uopšteno, kao suprotnu tezu, možemo postaviti pitanje, ako mokre pločice u konkretnom slučaju nisu opasna stvar, kao što to tvrdi tuženi, čemu i iz kog razloga se postavljaju znakovi upozorenja na mokat i sklizak pod. Prema mišljenju ovog suda, namjena takvih znakova jeste da upozore osobe koje se kreću upravo na povećanu opasnost od mogućeg nastanka štete poskliznućem ili padom, usljed čega dolazi do tjelesnih povreda, a što je opet u saglasju naprijed iznešenog mišljenja šta i pod kojim uvjetima mogu biti opasne stvari. Sama činjenica da je tuženi nakon pada tužiteljice poduzeo mjere zaštite u cilju sprječavanja eventualnog nastanka štetnih posljedica tako što je stavio u upotrebu znak upozorenja na mokat pod, a što su potvrdile svjedokinje A.M., N.T., N.K. i sama tužiteljica, ukazuje da i sam tuženi prihvata činjenicu da mokat pod predstavlja opasnost i predstavlja svojevrsan izvor potencijalnog rizika za nastanak nekog štetnog događaja. U ovoj konkretnoj situaciji, mokre pločice poda tuženog koje su izdvojene od ostalog prostora tržnog centra (koji nije ograđen), uskost hodnika, njegova zatvorenost ogradnim zidom, predstavljaju faktore koji su utjecali i onemogućili široku, rasprostranjenu i nesmetanu cirkulaciju zraka na tom prostoru, a što je bilo od utjecaja na blagovremeno isušivanje očišćenih podnih pločica, a što u svojoj ukupnosti, zbog položaja, uskog prostora, tragova vode na pločicama, ograđenosti zidom, predstavlja opasnu stvar, a za koji nastanak štete se odgovara po objektivnom principu. Slijedom navedenog, neosnovan je prigovor tuženog da se

vlažnost poda mora utvrđivati „obimom i stepenom ili intenzitetom vlažnosti“, kod stanja stvari kako je naprijed navedeno. Vremenski raspon momenta početka čišćenja, bilo od 19,00 sati, bilo od 20,00 sati, koji postupak bi u pravilu trebao da traje pola sata, u konkretnom, u direktnoj je vezi sa momentom nastanka štetnog događaja (21,05 prema prijavi nesreće na radu), te u slučaju kada je na podu ostala nakupina vode, a koja se prema ocjeni ovog suda, upravo zbog položaja, mjesta i drugih čimbenika koji su naprijed opisani, nije mogla isušiti za vrijeme izražene razlike od pola sata prema prihvaćenim iskazima tužiteljice i svjedokinje A.M., pri čemu cijenimo neosnovanim i prigovor tuženog izjavljen u ovom dijelu.

Stoga, kako nalazimo neosnovanim i žalbeni navod pogrešne primjene materijalnog prava, a kod činjenice da tuženi nije dokazao neki od osnova oslobođanja od odgovornosti, te kako je poslodavac odgovoran za obezbjeđenje sigurnih uvjeta rada i radne sredine za radnika i neprimjenjivanje mjera zaštite na radu, ovaj sud je primjenom odredbe člana 343. stav (1) tačka b) Zakona o parničnom postupku odlučio kao u dispozitivu ove presude.

Tužiteljica je u svom troškovniku, koji je punomoćnik pismeno opredijelio podneskom od 08. jula 2022. godine, potraživala troškove nagrade punomoćnika za sastav odgovora na žalbu u iznosu od 1.053,00 KM sa PDV-om, te za zastupanje na ročištima održanim dana 15. maja i 08. jula 2022. godine u ukupnom iznosu od 2.106,00 KM sa PDV-om, kao i trošak pristupa sudu/dolaska svjedokinje A.M. u iznosu od 200,00 KM.

Saglasno odredbama člana 12. i člana 13. stav 2. tačka b) Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“ broj 22/04 i 24/04-u daljem tekstu Tarifa), tužiteljica ima pravo potraživati nagradu punomoćniku na ime pristupa na raspravu održanu 16. maja 2022. godine u iznosu od 1.053,00 KM (720,00 KM uvećano za indeks 1,25 i 153,00 KM na ime 17% PDV, jer je punomoćnik tužiteljice dostavio dokaz da je obveznik navedenog poreza), zatim, shodno odredbama članova 12. i 13. stav (5) Tarife, nagradu punomoćniku za pristup na nastavak rasprave održane dana 08. jula 2022. godine u iznosu od 526,50 KM (450,00 KM po Tarifi i 76,50 KM na ime 17% PDV-a), te trošak za pristup svjedokinje na raspravu od 08. jula 2022. godine iznos od 200,00 KM (koji trošak je ovaj sud našao opravdanim zašto je donešeno rješenje od 08. jula 2022. godine), pa tako, s obzirom na uspjeh tužiteljice u žalbenom postupku u cjelosti, to joj pripada naknada troškova u iznosu od 1.779,50 KM.

Ovaj sud je primjenom odredbe člana 131. stav (1) u vezi sa odredbom člana 121. Zakona o parničnom postupku odbio zahtjev tužiteljice za naknadu troškova za sastav odgovora na žalbu cijeneći da odgovor na žalbu nije obavezna procesna radnja, te što ovaj sud cijeni da ta procesna radnja, s obzirom na svoj sadržaj, pa tako i trošak, nije bila potrebna za ostvarenje i zaštitu tužiteljicinih prava u žalbenom postupku.

Tuženi je, s druge strane, na raspravi održanoj pred ovim sudom, usmeno opredijelio svoj zahtjev za naknadu troškove parničnog postupka tako što je na ime sastava žalbe zahtijevao iznos od 720,00 KM, na ime troškova za pristup punomoćnika na ročište za raspravu održanu dana 16. maja 2022. godine u iznosu od



900,00 KM i za pristup na nastavak rasprave dana 08. jula 2022. godine u iznosu od 450,00 KM.

Međutim, naknadu troškova u ovom sporu tuženi može potraživati od tužiteljice samo u omjeru koji odgovara njegovom uspjehu u ovom sporu, slijedom čega mu, povodom izjavljene žalbe, s obzirom da je žalba tuženog odbijena i potvrđena prvostepena presuda, ne pripada naknada troškova nastalih u drugostepenom postupku.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Vuk Lučić